

Христос истина, а ми – не. Спремни смо да променимо свој поглед на свет, на Бога и на себе саме сагласно Његовој истини. Често се догађа да људи у својим духовним потрагама пребивају у најразличитијим заједницама и сектама и покупе одломке најразличитијих учења. Са-

приводи послушности воље – мењамо наше понашање сагласно Христовој истини, сагласно заповестима Божијим. Апостол наводи најједноставнији пример: „Крадљивац нека више не краде, него боље нека се труди да ради својим рукама оно што је добро да би имао давати оно-

Нарастајућа сујета захтева све веће и веће апетите, а најважнија храна егу јесте пажња других људи. Њихово уважавање, усхићење, узбуђење. Пораст пажње према сопственој личности захтева поклоњење истој. И полако прераста у култ личности: обичан човек себи почиње да приписује божанска својства, и настоји да створи, или пронађе, одговарајуће учење, које ће оправдати његову божанственост. Нарасла манија сопствене величине тражи пут ка међународној слави, проглашавајући себе, у гордости својој, спаситељем целог човечанства. Ево где је извор огромног таласа експанзије, и свеопште распрострањености источњачких, неисточњачких и окултних учења која данас преживљавамо.

ошаци, Владимир Јелисејев

мо по себи је то прилично уобичајено: блажени Августин, пре него што је пришао Цркви, био је у секти манихејаца. Међутим, обраћање Христу захтева поновну проверу претходних ставова. Зато у Цркви постоји посебан чин одрицања, одбацивања погледа који су неспојиви са правом вером у Христа. Ми више не верујемо у реинкарнацију, већ верујемо у Васкрсење Мртвих. Не верујемо више у карму, већ у Општење Грехова.

Неке ставове, прихваћене у свету, такође је неопходно оставити да бисмо, на пример, примили истину о светости брака или о неприкосновености људског живота од тренутка зачећа па до природне смрти. По тим моралним питањима савремени свет се често разилази са Христом – и ми стајемо на Христову страну, не на страну света.

Ово поновно разматрање ставова

ме коме је потребно.“ (Еф. 4:28) Човек који је увредио ближњег крађом, сада треба да се труди како би му дао. Исто је и у вези са другим гресима: поверовати у Христа значи не радити више тако, већ напротив, стремити испуњењу заповести.

Исправљање наших ставова и нашег живота неће бити тренутно – то је дуг и тежак процес, у току којег ће нам веома бити потребна помоћ Цркве. Доживећемо успоне и падове, а понекада и тешко спотицање, и ту треба да памтимо да је наша узданица – Христос, да је љубав Његова неизмењена. Да упавши у благо треба да се подигнемо, примимо Његов опроштај и идемо даље. Како обећава Апостол: „ако исповиједамо гријехе своје, вјеран је и праведан да нам опрости гријехе, и очисти нас од сваке неправде.“ (1 Јн. 1:9)

манастир Подмаине - храм Успења Пресвете Богородице
са благословом игумана јеромонаха Рафаила

ВАСКРСЕЊЕ

**ПЕТА НЕДЕЉА ВЕЛИКОГ ПОСТА - ГЛУВНА
преподобна Марија Египћанка
преподобни Јосиф Песмописац, преп. Зосима Палестински**
*Мк. 10, 32 - 45, зч. 47; Лк. 7, 36 - 50, зч. 33
Јев. 9, 11 - 14, зач. 321; Гал. 3, 23 - 29, зч. 208.*

Тит Колиандер
О ТМУРНИМ ВРЕМЕНИМА

Време се мења – од облачног ка сунчаном, од ведрога ка кишном. Тако је и са људском природом. Мораш очекивати да ће понекад тамни облаци закрити сунце. Чак су и светитељи имали своје мрачне тренутке, часове, дане, па и године. Говорили су тада да су „од Бога остављени“, како би у своју свест урезали сазнање да су сами од себе, без Његове помоћи уистину бедни. Оваква мрачна времена, када нам се чини да је све бесмислено, глупо и залудно, када нас нападају сумње и свакојака искушења, неминовна су. Али чак се и такви тренуци могу искористити за добру жетву.

Следећи пример Св. Марије Египатске може нам помоћи да превазиђемо тешке тренутке мрака. Она је четрдесет осам година живела у зајорданској пустињи и када су је спадала искушења, када су је сећања на њен пређашњи грешни живот у Александрији мамила да напусти пустињу у коју је својом вољом отишла, легла би на земљу, вапила Богу за помоћ и није се ди-

зала док јој се срце не би смирило. Прве године јој беху тешке; понекад је морала овако да лежи и по неколико дана; но после седамнаест година стекла је мир.

Када наиђу овакви дани, повуци се у тишину. Не подлежи искушењу да излазиш у друштво, не тражи зајаву. Немој жалити себе, немој тражити утеху ни у чему, већ се усрдно моли Господу овако: Боже, похитај да ме избавиш, Господе да ми помогнеш (Пс. 70:1)! Затворен сам и не могу изаћи (Пс. 88:8). Праву помоћ не можеш очекивати од другог извора. Немој бацати у воду све што си до сада стекао зарад случајне добити. Сада је тренутак када се испитује дуготрпељивост твоја и истрајност. Издржиш ли овај испит, захваљујући Богу који ти даде снагу за то. Не издржиш ли, одмах се подигни, помоли се за милост и помисли: добио сам оно што сам заслужио. Сам тај пад је твоја казна. Исувише си се ослањао на себе, и сада си у прилици да видиш чему те је то одвело. Сада имаш искуство – не заборави да благодариш за њега.

email: kontakt@manastirpodmaine.org
интернет презентација: manastirpodmaine.org

протојереј Александар Шаргунов
ЗАШТО МОЈА МОЛИТВА НИЈЕ УСЛИШЕНА

Св. Теофан Затворник каже, да коме је корисна радост, томе се даје радост, а коме је корисна жалост томе жалост. Само када би ова последња била по Богу. Ово значи да наше покајање треба да постане озбиљнијим, а наши односи са другим људима треба да се строжије испитају. Преп. Макарије Велики приповеда, да је знао многе који су

мало оних, верних Њему; или уопште никога, у часу Својег Другог Доласка: „Син Човечији, када дође, хоће ли наћи веру на земљи?“ Исту сумњу ми чујемо када Он говори о знамењима која претходе Његовом повратку – „охладнеће љубав код многих“, а значи и вера. Када се очекивање продужује, када се чини да Бог одлази од

Зле мисли муче горду душу. Док човек не постане смирен, неће имати мира од њих. Када те рђаве мисли опседну, призиви Бога као Адам: „Госпode и Творче мој, Ти видиш како рђаве мисли расту тржу моју душу... Помилуј ме“. И када стојиш пред Владиком, памти да ће Он све твоје молбе испунити уколико су корисне за тебе.

свeтшiи Силуан Аџонски

на почетку пута били неизмерно облагодaћени, да би потом пали на најжалоснији начин. А још више оних, који су се читав живот трудили у смиреном послушању вере, немајући при томе нарочитих успеха, али су достигли спасење у вечној Пасхи.

Сам Христос упорно понавља да ми не треба никада да очајавамо, чак и ако се чини да наша молитва не добија одмах одговор. Потребно је време за њено испуњење, те молитвеник треба да буде стрпљив. Он треба да вапи ка Њему – каже Господ – „дан и ноћ“ (Лк. 18,7). То је нарочито дуг оних које Христос назива „изабраним“, јер се таквом вером, таквим успињањем без предаха, испитује њихово призивање. Али, да ли ми често видимо такву веру? Господ изражава сумњу у том погледу, јер је тако ретка свепреодолевајућа, трпелива вера, која не очајава никада! Он се боји да ће наћи врло

нас у тајанствену и безнадежно далеку будућност, наша вера може почети да слаби. И често од многих понављана реч, да је њихова молитва остала без одговора, – још је једна потврда да се колебљива вера не може одржати у искушењима.

Господ одлаже одговор, и за то има разлога. Као што ће Христов Други Долазак бити на крају времена, а не сутра – тако и наша молитва не мора бити обавезно одмах услишена. И као што је неопходно за Цркву дуго очекивање, да би се она научила да стражи – стреми ка сусрету са својим Небеским Жеником, тако је и потребно време, да би наша молитва била услишена. Ово време се може назвати светим, зато што се оно освештава молитвом, и оно нам се даје да би ми постали дубоко свесни, да је немогуће живети без везе са Богом.

И друго, молитва треба да се продужи не само ради онога ко се моли, него и ради Бога, Који треба једном да је услиши. Зар је Богу потребно време да би нас чуо? Разуме се, за Бога нема препрека, но Он не може превидети тајну човека – онаквог, каквим га је Он саздао. Човек живи у времену, које постоји ради њега. А сваки пут када Бог општи са човеком, Он Сам улази у време заједно са њим. Колико је векова чекало човечанство јављање Сина Божијег? И колико векова оно чека Његов Други Долазак? И колико ће још чекати? Ово је једино Богу познато. Нама остаје само молитва – толико дуга, иако неуслишена, но тајанствено приближавајућа – Његов Други Долазак. И нека она буде, чак иако ми не видимо њено испуњење, јединствена са молитвом Цркве, са њеним дисањем и скривеним дарањем срца.

Да бисмо ми ово боље усвојили, Христос нам предлаже у Јеванђељу приче (сlike, образе) које су нам крајње разумљиве. Лик немилосрдног судије, побеђеног неодступном молитвом удовице (Лк. 18,16), или лик човека чији је мир нарушен у ноћи, његовим пријатељем – и он не може да му не попусти. Образ човека, који није у стању да да било шта лоше својој

деци. У истину је Бог тако дубоко ушао у наше време и до такве дубине смо ми саздани по Његовом образу, да је све наше вредности и недостатке, све нашу природу и све наше грехе узео на Себе. И све што Он чини, чини ради нас. „А зар Бог неће одбранили избранике Своје који му вапију дан и ноћ, и зар ће оклијевати“ (Лк. 18,7). Така је молитва дело Самога Бога, она је у срцу саме Цркве. У њој је благодат, дарована свим кршћеним, а нарочито онима који се осећају скривено привучени Њиме. Да, ова благодат је суштински неопходна, као и благовест истине и љубави, обраћене свим људима. То је признање Цркве. Без ње све остало нема смисла. Но, ми смо дужни да истински спознамо да је она купљена за нас по високој цени. Да, ми смо призвани да „уђемо у радост Господа својег“. Но, радост Господа је пре свега у томе, да види у срцима изабраних такве молитве, у којима нема никада очаја и које никаква одлагања, не могу обманути. И ми чврсто верујемо, да једном када наше молитве сазру до пуноће, да ће онда бити и до краја услишене – зато што је Бог постао човеком, да би човек по дару Његове љубави, могао постати Богом.

Сергеј Худиев
ВЕРА КАО ПОСЛУШНОСТ

Вера – када постоји – показује се у послушности. Ако верујемо лекару, узећемо рецепт који нам је дао. Ако верујемо водичу ићи ћемо за њим. Ако верујемо инструктору за безбедност, нећемо радити оно што

је забранио. „Ја се у Тебе, Госпode уздам“, могуће је само уз „шта ми заповедиш да чиним, Госпode...“ У овом послушању се могу издвојити две стране – послушање разума и послушање воље. Признајемо да је